

SEGUIR EL CRIST

per ANDREU MARQUÈS

Textos evangèlics com el de la vocació dels primers deixebles, que ens dibuixen Jesús ple d'una misteriosa força de fascinació i, prop d'ell, uns homes senzills que responen a la seva crida ràpidament, sense deliberar, sense capficar-s'hi gens..., deixen en el nostre cor d'homes complicats un agredolç de nostàlgia. «Jesús els diu: seguïu-me i us faré pescadors d'homes. Ells, a l'instant, deixaren les xarxes i el seguiren». I uns versets més enllà: «Ells deixaren immediatament la barca i el seu pare i el van seguir».

Que en seria tot de senzill si el seguiment de Jesús fos tan simple i tan ràpid, si pogués brollar tan espontani, com sembla dibuixar-nos-ho l'evangeli amb el seu caràcter esquemàtic. Però ¿ho va ser realment així per a Pere i Andreu, per a Jaume i Joan? Sabem que no. La realitat és que, com va dir Jesús: «si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu, i que em segueixi». I a Pere la creu li va pesar, i va flaquejar, i va caure. El seguiment de Jesús, els apòstols van haver d'aprendre'l molt a poc a poc, i no tots hi van reeixir igualment.

La situació dels apòstols no va ser gaire diferent del que deu ser avui la nostra. Si la glòria de Crist s'hagués ofert directament als seus ulls, si la majestat del Senyor els hagués captivat (com xuclant-los la voluntat), on hauria estat la creu, la creu de Jesús —en primer lloc—, però també la creu dels deixebles, la de Pere i la d'Andreu? Si la glòria d'aquell que anomenem Senyor Nostre hagués consistit en poder de fascinació, en prodigis extraordinaris i esclatants, en vestits blancs com la llum i en la faç resplendent com el sol, on estaria l'abaixament del Senyor que pren la condició de servent, la nostra pobra condició humana? Va ser tot donant la seva vida, enlairat en la creu, que es manifestà la majestat divina de Jesús. La seva força es manifestà en la seva capacitat i la seva voluntat de fer-se feble: i tot això ens costa molt d'entendre-ho. Tal com sempre va costar molt als deixebles. Pere hagué de sentir-se: «Vés-te'n del meu davant, Satanàs, que els teus sentiments no són els de Déu sinó els dels homes».

També sempre ha costat molt de respondre a la crida de Jesús, deixant-ho tot i anant al seu darrera. Nosaltres tampoc no hi volem anar. No volem sentir la veu de Déu que ens crida a cada moment de la nostra vida, i de mil maneres: «vaig tenir fam... vaig tenir set... era foraster... despullat... malalt... era a la presó».

El Senyor ens crida a seguir-lo, a proclamar el seu Regne i a treballar-hi. Podem dir-li que no; podem excusar-nos: «Deixeu primer que me'n vagi fins que hagi enterrat el meu pare». O bé, com Pere i Andreu, com Jaume i Joan, podem posar en el seguiment de Jesús tot el nostre voler, tot el que podem.

Amb la seva simplicitat i el seu esquematisme, i potser precisament a causa d'aquest esquematisme, l'evangeli és una crida forta i vigorosa a això: a seguir Jesús amb tot el cor, sense restriccions, encara que no sigui ni immediatament ni a l'instant que esdevinguem seguidors seus. Que ell vulgui, però, que mai no ens fem enrere.